

ning af denne Art, hvorom man naturligvis maa erkende, at ingen forud kan vide, om den er absolut sikker at gennemføre. Der har været udtalt Frygt for, at man her indlod sig paa en Ordning, som man ikke helt var i Stand til at overse."

Man maa derfor gaa ud fra, at Nationalbanken siger: Vil Regering og Rigsdag alligevel gennemtrumfe et saadant Forsøg, kan Nationalbanken jo ikke hindre det; og naar Staten tager hele Risikoen, udover hvad Nationalbanken indtjener i de to Aar, saa er det ogsaa naturligt, at det maa være Regering og Rigsdag, der tager Ansvaret, hvis man vover Forsøget, uden at man gennemfører de nødvendige Foranstaltninger, der kan medføre, at Forsøget lykkes, Foranstaltninger, som Regering og Rigsdag er de eneste Faktorer, der kan træffe, hvis man da ikke vil styre ind paa den Vej, der er betegnet ved Udtrykket den banktekniske Vej, den for Erhvervslivet overordentlig haarde Vej.

Jeg skal ikke udtale mig om, hvorvidt dette Nationalbankens sandsynlige Standpunkt er rigtigt; jeg skal ikke gaa ind paa, om det er rigtigt, at Nationalbanken saaledes siger: Regering og Rigsdag maa tage Ansvaret, naar de ved, hvorledes Forholdene ligger. Men det er givet, at enten man mener, at Nationalbanken her handler rigtigt eller man ikke mener det, ligger der i dette Øjeblik et overordentlig stort Ansvar paa Regering og Rigsdag.

Jeg maa anse det for uforsvarligt at søge gennemført en Ordning paa en Maade, der kun betyder Egaliseringsfonden om igen, og som, hvis ikke ganske uforudsete Forhold skulde indtræde, med nogenlunde Sikkerhed kan forudses at ville blive et nyt mislykket Forsøg med Tab af nye store Værdier. Kan Forslaget derimod ændres, saa der bliver Mulighed for, at Forsøget kan lykkes, kan jeg selvfølgelig med Glæde tiltræde, at man søger en øjeblikkelig Stabilisering af Kursen og søger hvert Halvaar at gennemføre en lille Forhøjelse. Under de samme Forudsætninger: at man virkelig har Grund til at tro, at Forsøget vil lykkes, kan jeg ogsaa tiltræde, at Nationalbanken af sit Overskud i de to Aar overtager Statens Tab paa Egaliseringsfonden og paa Indløsningen af Skillemønt. Men holder Ordningen ikke, betyder disse Bestemmelser jo kun, at Staten prolongerer sine Forpligtelser, at de Tab, som Staten i den nærmeste Tid vil komme til at staa overfor, skydes to Aar ud i Fremtiden. Det betyder maaske, at den nuværende Regering efterlader til en kommende at

ordne disse Vanskeligheder, en kommende Regering, der da vil have at skaffe Dækning for Tabet paa Egaliseringsfonden, for Tabet paa Skillemønten og for Tabet paa den nye store Valutakredit, en Arv, som det efter min Mening ikke er forsvarligt at overlade til Fremtiden.

Jeg maa derfor endnu en Gang understrege, at jeg anser det for ganske uforsvarligt at gennemføre en Ordning, om hvis Holdbarhed man nærer saa stor Tvivl, at det har været nødvendigt to Gange i Forslaget at indføre, at Nationalbankens Pligt gælder „saa vidt og saa længe“ den optagne Kredit ikke er udtømt. Den Valutareserve, der, hvis Ordningen gennemføres paa et forsvarligt Grundlag, skulde være i Behold, maa ikke, naar de to Aar er gaaet, være tabt.

Naar jeg derefter skal omtale det i § 4 foreslaaede Finansraad, skal jeg ikke opholde mig længe ved Raadets Sammensætning. Jeg vil blot pege paa, at trods det, at det er stort, er der store og betydningsfulde Organisationer, der ikke er repræsenteret. Jeg skal nævne Fællesrepræsentationen for Industri og Haandværk og Provinshandelskammeret, der repræsenterer Provinskøbmændsstanden. Dertil er Raadets Sammensætning saa ensidig, at man maa antage, at dets Flertal altid vil være et forholdsvis lydigt Redskab i Regeringens eller i hvert Fald i Regeringspartiernes Haand. Og dette Raad giver man i § 5 paa visse Omraader og i Særdeleshed paa den Tid af Aaret, hvor Rigsdagen ikke er inde, en enevældig Magt. Jeg ved ikke, hvorfor man kalder det Finansraad, der kunde med lige saa stor Ret gives det forskellige andre Navne, og med størst Ret kunde det kaldes den nye overordentlige Kommission, ligesom man maa sige, at § 5 er Indførelsen af en ny 7. August-Lov.

Man giver Raadet den mest ubegrænsede Bemyndigelse til at blande sig i Erhvervslivets Forhold. Her er ingen Begrænsning, enten Rigsdagen er inde eller ej. De Opgaver, der var Den overordentlige Kommissions, synes det foreslaaede Finansraad uden Begrænsning at kunne befatte sig med, og dertil kommer en vidtgaende Bemyndigelse til at træffe alle mulige Beslutninger, gennemføre alle mulige Foranstaltninger paa den Tid, Rigsdagen ikke er inde. Man har noget vanskeligt ved at tro, at Regeringen har kunnet vente, at Rigsdagen saaledes for lang Tid skulde give den og Finansraadets Flertal enevældig Magt her i Landet paa en Mængde vigtige Omraader.